

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1954

N:o 3

Uskalla palaa.

Jeesus sanoo: "Tulta minä olen tullut heittämään maan päälle, ja kuinka minä tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt." Luuk. 12: 49.

Juhannustulet syttyvät taas ja kokoavat ympärilleen nuoria iloitsemaan Pohjolan kesästä ja yöttömästä yöstä. Olen ollut elämässäni monenlaisilla juhannustulilla. Puhtaimpana ja syvimpänä ilon olen elänyt siellä, missä yhdessä kokon ylöspäin leiskuvien liekkien kanssa ihmissydämistä ovat kohonneet rukoukset ja kiitokset kohti korkeuksia Luojalle ja Lunastajalle.

Monen juhannustulen liepeillä palavat kuitenkin synnit. Himojen tulet tuhoavat ihmiselämää, hävittävät sitä, mikä elämässä on kalleinta, ja jättävät jälkeensä vain tyhjyyttä, tyydytyksettömyyttä, tuhkaa. Vihan tulet leivittävät savuaan, joka myrkyttää yhteiselämää kotien piirissä, yhteiskuntaluokkien kesken ja kansojen elämässä.

Olet kai ainakin kuullut, miten raivosa metsäpalo usein pysäytetään sytyttämällä vastatulia. Jeesus tuli sytyttämään tällaisia vastatulia synnin leivivää tuhotulta vastaan. Hän tuli itse pyhäksi soihtuksi mukanaan taivaan tuli, joka yksin voi sammuttaa ja tukahduttaa inhimillisen turmeluksen liekit.

Etkö Sinäkin, nuori ystävä, ole elämässäsi kokenut jotain tästä pyhästä tulesta? Eikö sydämesi ollut palava opistoajanasi, kun sait kohdata Jeesuksen?

Miksi Jeesus antoi Sinulle sen armon? Ettäkö saisit hetken iloitella sen tulen lämmöstä? Ei, vaan tunsithan elävästi olevasi kutsuttu viemään pyhää tulta eteenpäin. Ja uskon monen teistä elä-

neen elämänsä rikkaimpia ja siunatuimpia hetkiä silloin, kun tunsitte tämän tehtävänne, kun panitte kaiken alttiiksi, jotta tuli leviäisi.

Palaako tulesi tänään?

Vai onko Herran sanottava Sinulle:

"Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet pen-seä . . . , olen minä oksentava sinut suus-tani ulos." (Ilm. 3: 15, 16)

On kuitenkin ihmeellistä nähdä, että sellaisesta penseästäkään Herra ei ole vielä menettänyt toivoaan, niin ankarat nuhteen sanat kuin Hänellä onkin. Vielä Hän kuitenkin toivoo ja odottaa. Hän seisoo oven takana ja kolkuttaa päästäkseen jälleen sisälle. (Ilm. 3: 20) Ja siinä, ystävä, meille apu penseydes-sämme. Kun Jeesus saa tulla sydämeem-me, kun Hän saa toimittaa siellä jälleen suursiivouksensa, kun Hän saa verellään puhdistaa kaiken, taas alkaa palaa.

On olemassa eräs evankeliumien ulko-puolella säilynyt Jeesuksen sana: "Joka on lähellä minua, se on lähellä tulta". Pysyttele siksi lähellä Jeesusta. Anna Hänen tulla kohti ja voittaa uudestaan sydämesi. Uskalla palaa! Laske kaikki alttarille. Anna Herran polttaa pois kaikki kuona. Laske hemmoittelemasi synti siihen alttarille ja anna tulen polttaa. Herran tuli on tuomion tuli synneille. Älä pelkää sitä.

Herran tuli on arka tuli. Se tukahtuu helposti, jos kätketään vakan alle. Älä anna sen tukahtua, vaan anna se näkyä. Tunnusta värisi ihmisten edessä. Silloin myös Herra saa puhalttaa pieneen liekkiin.

Eino Honkanen

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 3

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1954

Nuorelle ystävälle.

*Tuli taasen luoksemme ihana kevät,
ja saimme taas päivät säteilevät.
Jo kiuru korkeuteen maasta sinkoutuu
Luojaallensa kiitosvirren laulain, kultasuu.*

*

*Rakas nuori, Sinulla myös elon kevät,
Jeesus siunatkoon Sun toivees väreilevä!
Kiittäin Luojaa nuoruudesta
nouse maasta matalasta,
näe yli ajan rajan
sinne, missä saamme ikimajan!*

*

*Siellä, taivaan maassa, meillä aina kevät,
saamme kruunut uudet, kirkkaat, säteilevät.
Juhlakuoroon yhdymme me kaikki siellä,
jos vain veren turvin vaellamme tiellä!*

Valva Salomaa.

Taivaat julistavat...

Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja. Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa yölle... Aurinko on niinkuin ylkä, joka tulee kammiostaan, se riemuitsee kuin sankari rataansa juostessaan.

Ps. 19: 2 s., 6.

Kuluneina alkusuven viikkoina olemme jälleen saaneet olla näkemässä, miten Jumala on luonnon piirissä suorittanut uutta elämää luovan työnsä. Minne tahansa katseemme kohdistuukin, kaikkialla saamme iloita Jumalan luomistekojen kauneudesta ja täydellisyydestä.

Mutta Jumalan luomistarkoitukset eivät suinkaan rajoitu vain luontoon, Suomen lyhyeen ja valoisaan kesään. Kaikki elämä on hänen työalaansa. Erityisesti hän on asettanut ihmisen luomistekojensa tarkoituksia palvelemaan. Tämän saattaa muita paremmin tajuta maanviljelijä, jonka tehtävänä on ponnisteluillaan myötävaikuttaa vuodensadon kasvattamiseksi pelloilla ja niityillä. Mutta jokaisen ihmisen Jumala on samalla tavalla tarkoittanut edistämään omia luomistarkoituksiaan. Sitä varten hän on asettanut meidät itsekunkin omaan kutsumukseemme. Ajatelkaamme isää ja äitiä, jotka huolehtivat lapsistaan. Onhan siinä toki kysymyksessä Jumalan tarkoitusten toteuttaminen kasvavan nuorison hyväksi. Samoin jokainen omassa kutsumuksessaan, työmies, virkamies, liikemies jne., kukin heistä on omalla paikallaan edistämässä Jumalan luomistarkoituksia tässä maailmassa. Kuinka toiselta arkinen työmme tuntuisikaan, jos meillä olisi tämä raamatullinen näkemys maalliseen kutsumukseen, jota Luther ehtimiseen teroitti kuulijoilleen. Työhömme tulisi silloin jotain siitä kauniista ja koskemattomasta, jota parhaillaan saamme ihailua luonnossa.

Kun Jumala on rakkaus, tarkoittaa hän, että itsekukin meistä omassa kutsumuksessaan edistäisi rakkauden toteutumista täällä maailmassa, lähimmäisen parasta ja palvelemista. Mutta synnillinen itsekkyytemme johtaa pyrin-

töjämme päinvastaiseen suuntaan. Onko sitten ihme, jos työ ei maistu ja jos ihmiselämän pienissä niinkuin suurissakin suhteissa on niin tavattoman paljon ruma.

Jumalan luomistekojen katseleminen täyttää ihmissydämen puhtaalla ilolla. "Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja. Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa yölle. Aurinko on niinkuin ylkä, joka tulee kammiostaan, se riemuitsee kuin sankari rataansa juostessaan." Mutta niin on ihmiselämäkin, kukin omassa kutsumuksessaan, tarkoitettu "hänen kirkkautensa kiitokseksi". Kun Kristus saa pyhällä verellään vapahtaa ihmisen, on ihmiselämässäkin nähtävänä jo jotain siitä Jumalan luomistyön kauneudesta, joka kerran vasta kirkkauden maassa on täyttävä kaiken ihmeellisellä autuudella.

Martti Simojoki: Päivän Sana.

Opistomerkkimme.

Muistat varmaan hetken, jolloin sait opistomerkkisi, yhtenä parhaista. Muistat sen vielä vuosien takaakin. Opettajasi kiinnitti merkin rintaasi, ja sinä tunsit silloin, miten hän olisi tahtonut kiinnittää sen, ei vain vaatteeseen, joka riisutaan pois, vaan sinun olentoosi, sieluusi ja sydämeesi, niin että se kuvastuisi sinun ajatuksistasi, puheistasi, kaikesta toiminnastasi, vieläpä siitäkin, mitä jätät tekemättä ja kartat.

Tuo hetki oli elämäsi erikoinen pyhä hetki, ei vain sen vuoksi, mitä sinulle silloin puhuttiin, vaan siksi, että siihen sisältyi samalla sinun oma tunnustautumisesi sen Vapahtajan seuraan, jonka ristini näet merkissäsi. Tuo omakohtainen tunnustautuminen juuri teki hetken erikoisella tavalla muista poikkeavaksi, sitä enemmän mitä vilpittömämmin ja kokosydämisemmin sen elit. Jaetun sydämen sen sijaan täytyi jäädä tätä kokemusta köyhemmäksi.

Nyt kun opisto-aika on jäänyt jo taaksesi ja tämäkin hetki kangastelee muis-

toissasi vain, on ehkä paikallaan pyytää sinua hetkeksi viivähtämään opistomerkkisi seurassa kaikessa hiljaisuudessa ja kuuntelemaan sen sanottavaa sinulle.

Olet ehkä joskus kuullut merkistämme käytettävän nimitystä: sinikilpi. Se on todellakin tarkoituksella saanut kilpeä muistuttavan muodon, sillä sen tehtävänä on muistuttaa meitä jatkuvasta taistelusta, jota täällä käydään meistä elämämme loppuun asti: pahuuden henkivallat hyökkäävät (Ef. 6: 12). Pahan palavat nuolet suuntautuvat meihin ja osuvat maaliinsa, ellei meillä ole suojautumisvälinettä, uskon kilpeä, joka ne sammuttaa. (Ef. 6: 16)

Merkkimme on todellakin kuva uskon kilvestä, sillä sen huomattavin ja keskeinen yksityiskohta on risti. Se palauttaa mieleen ristintapahtuman: Vapahtajamme kärsimisen, pyhän sovintoveren ja viattoman kuoleman, joilla meille hankittiin iankaikkinen lunastus. "H ä n l u n a s t i m i n u t", on uskomme ihana, keskeisin sisältö katekismuksemme selityksen mukaan (2. uskonkappale). Samaa kertoo merkkimme kantajalleen. Ja ettei ristin sanoma jäisi tajuamatta, on se vielä kirkkain kirjaimin piirretty ristin ympärille, ei vain puhuttelemaan merkin kantajaa, vaan myös jokaista, jonka silmä siihen sattuu.

Mutta meidän on oltava tietoisia siitä, että opistomerkkimme tosiaankin vain kuvaa uskon kilpeä. Ilman todellista uskon suhdetta Jumalaan ja Vapahtajaamme olemme kuitenkin suojattomia perkeleeseen, maailman ja oman lihamme houkutusiksi vastaan. Merkkimme tehtävänä on viedä meidät yhä uudelleen kyselemään tätä tilannetta ja tarkastamaan asennettamme. Ellei näin saa tapahtua, ja ellemme tästä välitä, me itse estämme sitä tekemästä meille tärkeätä palvelustaan. Olemme piankin tilanteessa, jossa emme voikaan kantaa merkkiämme, vaan meidän täytyy jättää se, "unohtaa" se kotiin ja hävetä sitä.

Siksi on tarpeen jokaisen meidän yhä uudelleen pysähtyä noiden nimikirjainten eteen, jotka muille merkitsevät vain opistomme nimeä, ja antaa niiden puhua meille esim.: Näinkö Elät Kristukselle! Ristin alle sijoitettuin ne osoittavat jokaiselle meille oikeaa paikkaamme, ja siten myöskin viittovat tuhlaajaa palaamaan.

Jos meidän olentoamme leimaa Jeesuksen risti, kuten jo kastehetkelläsi ruikoitiin ja kuten opistomerkin saadessasi toivottiin, jos haluamme tehdä maista matkaamme ristin varjossa, silloin sini-

Opistokodille.

*Täättä mä kuulen
kutsuvan äänen.
Tänne ain' palaan,
vaikk' kaukana lien.
Tänne taas suojiisi
hetkeks' saan jäädä.
Täättä ma muistot
parhaimmat vien.*

*Täättä saan uskoa
uudelle tielle
täällä saan laulaa
armosta ain.
Vaikka sen laulun
sanat veis arki,
sävel jää soimaan
mun sielussain.*

*Se sävel taas kutsuvi
vuosien jälkeen.
Sen kutsua kuunnellen
tänne ma saan.
Saan uskoa vielä: on
lunastus meillä.
Saan luottaa ma
armohon, armohon vaan.*

Toveripäivillä, 24. 3. 1954.

A i r a K u o s a .

kilpemme kysymys, N... E... K..., saattaa meidät häpeämään pahoja ajatuksiamme ja tukahduttaa ne. Sielumme hiljenee ja pyytää kohota Vapahtajan puoleen, ja Hänen pyhyytensä tunto tyynnyttää levottomuutemme. Saman kysymyksen edessä turhat ja ajattelemattomat puheemme vaikenavat, ja me varomme sellaisia sanoja, jotka saattavat olla tuhoisia, haavoittavia tai turmiollisia toisillemme. Tekojemme itsekkyys saa samoin tuomionsa, ilmenipä se minkä nimisenä tahansa, oman edun tai

Toveripäivä- mietteitä.

Jokainen toveripäiville lähtevä varmaan toivoo, että saisi vahvistusta heikontuneelle uskollen, että voisi siellä kätkeä jotain pysyvää sisimpäänsä.

Meidän kurssimme, X kurssi, on saanut viettää toveripäiviä jo neljänä talvena. Jokainen myöntäneen sen, että ensimmäiset toveripäivämme, silloin opistotalvenamme, vastasivat täydellisesti odotuksiamme, ehkä useimpien kohdalla ylittivätkin ne. Omalta kohdaltani voin vakuuttaa: en koskaan ennen ensimmäisiä toveripäiviäni voinut uskoa, milaista on tuntee Herra lähellään, niin lähellä kuin tunsin silloin. Voi, miten monesti olen ollut menettämäsilläni tuon Herran läsnäolon tunteen sisimmästäni. Hyvin usein on pyrkinyt kiusaajan ääni ylemmäksi omantunnon hiljaista varoittavaa ääntä. — Kyllä maailma lupaa paljon ajallista hyvää ihmisen sielun voittamiseksi itselleen. Kunpa Taivaan Isä auttaisi meitä kaikkia pitämään perintömme, perinnön, jonka arvon tulimme tuntemaan opistossa, oman työ kautemme aikana.

Näillä viimeksi vietetyillä toveripäivillä pyrki tajuntaani monenlaisia kysymyksiä. Ainakin eräs asia painoi mieltäni erikoisesti: Kuulunkohan enää tähän ympäristöön niin läheisesti kuin ennen?

kunnian tavoitteluna, velttoutena, tai välinpitämättömyytenä. Tiedät hyvin, että tämän kysymyksen edessä et voi jäädä epärehellisyyteen, vaan sinun on vaellettava valon lapsena. Mutta myöskin tiedät, että tämä kysymys asettaa ajalliselle elämällesi omat rajansa. Et voi olla mukana siellä, missä Kristuksen ristiä hävetään tai pilkataan, Hänen verensä armoa tallataan ja synnillä leikitään uhmaten omantunnon ääntä. Mutta jos sinun onkin vetäydyttävä tällaisesta, tunnet toisaalta tuon kysymyksen velvoituksen silloin, kun Vapahtajasi katsoo sinuun ja odottaa sinua työhönsä. Muista silloin, kun haluttomuus ja hitaus pyrkivät lamaannuttamaan, N. E. K. ? Muista: Hän lunasti minut — että minä Hänen omansa olisin.

Sitä juuri rukoi opettajasi, silloin kun hän kiinnitti opistomerkkisi rintaasi.

Toivo Salomaa.

Juhannusjuhlia

vietetään opistolla entiseen tapaan aat-toillasta alkaen. Säävarauksin on tarkoitus aloittaa ohjelma Vaaralla sen kauniiden kesäisten näköalojen äärellä ja päättää ilta kokkotulen loisteessa ja lämmössä. Mutta samalla toivomme tästä illasta muodostuvan vapaaohjelmaisen, kuten parhaat iltamme opistoaikakin. Siinä mielessä varatkaa ohjelmaakin mukaan. Juhannuspäivän ohjelmasta mainittakoon jumalanpalvelus sekä päiväjuhla, joiden lomassa on kesäkurssien käsityönäyttelykin. Juhannusillaksi opistolle jäävien kesken vietämme samoin vapaaohjelmaisen illan.

Kaipaako tämä juhliiva joukko — minua? Olisinkohan tehnyt viisaammin, jos olisin jäänyt tulematta. — Ei! En varmasti olisi menetellyt ainakaan viisaammin jäämällä pois näiltä juhlilta. Tahdon yhtyä toisten mukana tunnustaluumme: "... Seuraamme Karitsaa. Jos ilohon Hän meidät vie tai surun alhoon käypi tie, Hän meitä johdattaa."

Lieneekö jollakin toisella toveripäivien osanottajalla ollut ristiriitaisia kysymyksiä, ehkä samanlaisia kuin minulla, hän tietää, että tuo tunne on tuskallinen. Sain kuitenkin toveripäiviltä ravintoa kaipaavalle sielulleni ja virvoitusta, jota toivoin sieltä saavani. Toivottavasti jokainen entinen opistolainen koki samaa ja iloitsi siitä, että opistokodissamme asuu iloisia ja onnellisia nuoria ihmisiä. Saimme vain jälleen todeta, me "vanhat", että opistossa tehdään arvokasta työtä nuorten ihmisten hyväksi.

Niin, aika on vienyt mennessään toveripäivät, on vienyt jo kolmettoista toveripäivät opiston toiminta-aikana. Mitähän kaikkea lieneekään mennyt ajan mukana meistä toveripäivien osanottajista? — Se on vienyt myös muutamia toveriliittolaisia iäiseen elämään, iäisille toveripäiville Taivaan kotiin. He ovat taistelleet taistonsa täällä. He ovat saaneet rauhan, siellä he odottavat meitä kaikkia luokseen. — Voi jospa meillä kaikilla olisi oikea "kurssi" aina, laskeutuipa purtemme milloin tahansa iäisyyden rantaan, että olisimme valmiit astumaan Herran eteen, sydän puhdistettuna Lunastajan verellä.

Vilho Hynnen

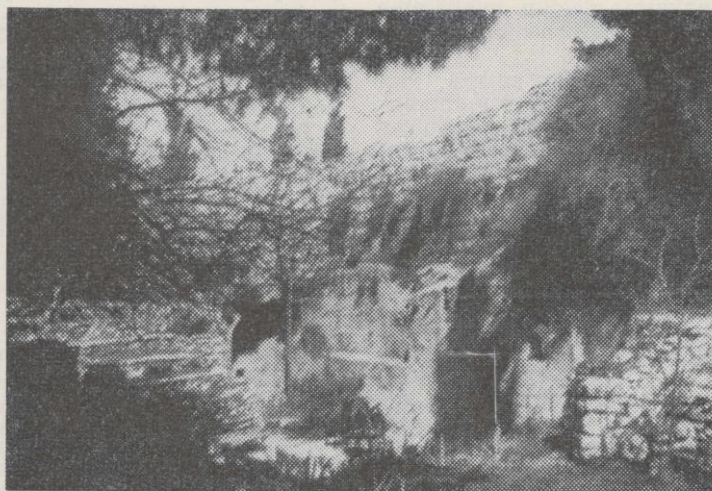
Pyhillä paikoilla.

Ikmeellistä oli saada viettää pääsiäistä Jerusalemissa, kärsimyshistorian tapahtumapaikoilla.

Getsemane on vaikuttavin näkemistämme pyhistä paikoista. Siellä Öljymäen rinteellä se on säilynyt rauhoitettuna puutarhana, jota fransiskaanimunkit hellyydellä hoitavat. Väriiloistoiset kukkaistutukset ympäröivät kahdeksaa ikivanhaa, myhkyräistä öljypuuta. Sanoetaan niitten olevan yli tuhannen vuotta vanhoja. Olisiko niin, että nämä puut ovat imeneet mehunsa siitä maasta, jota Vapahtajan verihiki on kostuttanut. Munkit keräävät talteen puista pudonneet lehdet ja kuivaavat niitä matkailijoille muistoksi. Varjoisilla käytävillä käyskenteli ihmiset hiljaisina. Vastapäätä Kidronin laakson tuolla puolen, aivan kohdalla, näkyy umpeenmuurattu "Kultainen portti", josta Jeesus on ratsastanut Jerusalemiin ja jonka muhamettilaiset uskovat itsestään aukeavan sitten kun Messias tulee. Muurin takana aukeaa laaja temppeelialue. Puutarhan reunassa on kaunis kirkko, jonka eri kansakunnat ovat yhteisvoimin pystyttäneet. Alttarina oli laakea kivi, sen äärellä olisi Jeesus kerran rukoustaisteluaan käynyt. Meidän syntiemme tähden. Jeesuksen kärsimys edestäm-

me täytti mielen, kunpa se voisi tehdä niin aina ja pitää meitä valvovina. Kirkko oli todella vaikuttava koruttomassa arvokkuudessaan ja ikkunamaalausten läpi sinipunaisena siivilöitynyt valo tehosti sen harrasta tunnelmaa. Kirkossa ei satunut olemaan sillä hetkellä muita kuin meidän joukkomme ja niin lauloimme muutamia säkeistöjä tuossa ihanassa pyhäkössä. Kuinka sisältörikkailta tuolla paikalla, tuona hetkenä, tuntuivatkaan sanat: "Ainoa anteeks'antamus, ainoa synnin sovitus ja ainoa tie armohon Jeesuksen risti yksin on."

"Käy yrttitarhasta polku, vie Golgattalle se". Saimme kulkea perimätiedon mukaista Via dolorosaa, Tuskien tietä. Luulisimme, että se on jotenkin rauhoitettu, hiljainen katu, mutta siinä erehdyimme. Nämä alueethan ovat arabialaisten hallinnassa ja muhamettilaisina ajattelevat he asioista toisin ja toiset ovat heidän juhlapäivänsäkin. Täydellinen arkihumu vallitsee kaikkialla, vaikka on pitkäperjantai. Yht'äkkiä suhahtaa ohi amerikkalainen loistoauto takaapäin tai vastaan tulla lönkyttelee aasi matkustajineen. On ilta, mutta kaupankäynti on parhaassa vauhdissa, kauppiaitten tavarat ovat kaikkien nähtävänä kapeaa katua reunustavissa ko-

Puutarhahauta. Luolan suu keskeltä vähän oikealle.

juissa. Banaanit eivät maksa paljon mitään ja ihmeeksemme näemme hedelmien joukossa ikäänkuin harvinaisuuksina — perunoita. Väkeä tungeksi joka puolelle, huuto ja meteli on toisinaan korvia särkevä. Joltakin on ehkä illuusio Via dolorosasta särkynyt, mutta sen todellisemmaksi tuli ensimmäisen pitkäperjantain tunnelma. Samanlainen meteli ja piittaamattomuus taisi Ristin-kantajaa silloin ympäröidä. Morton matkakirjassaan huudahtaa: "Melkein hätkähdin huomattessani, että Via dolorosa oli todellinen tie, jolla kulki miehiä, naisia ja eläimiä. — mielestäni ei ole tärkeintä, onko tie oikea ja alkuperäinen vai vain sen muisto. Tärkeätä on vain se, että ihmiset siellä vaeltaessaan ovat kohdanneet näkynä Kristuksen."

Tie päättyi Pyhän Haudan kirkkoon. Tunnelma siellä muistutti myöskin enemmän markkinahumua kuin hartaudenharjoitusta, jota siellä kuitenkin olttiin suorittavanaan. Levottomuutta synnytti jo se moninainen rihkama, jota katot, seinät ja alttarit olivat täynnään, kun eri kirkkokunnat olivat lahjoittaneet kalleuksiaan tälle kirkolle. Kirkko on ristiretkeläisten perustama, nyt jo ränsistynyt, synkän ja sekavan tuntuinen pimeine porraskäytävineen ja lukemattomine luolineen ja kappeleineen. Tungos on hirveä. Meidän siellä ollessamme saapui koptilainen kulkue, tummia Egyptin poikia, patriarkka etunässä, esittäen kova-äänisesti laulua, joka meidän korvissamme kuulosti vain joltain primitiiviseltä loilotukselta. Hiljaisuus ja hartaus olivat täältä kyllä hyvin kaukana, täältä Pyhän Haudan kirkosta. Ainakaan meidän mieliämme ei kyennyt se hartaudenharjoitus ylentämään.

On olemassa toinenkin paikka, jota nykyisin pidetään Jeesuksen kuolinpaikkana. Tätä kutsutaan Gordonin Golgataksi, löytäjänsä, erään kenraalin mukaan, ja sijaitsee se "muurin ulkopuolella". Pääsiäisaamuna saimme käydä siellä. Kallio muistuttaa pääkalloa ammottavine silmäkuoppineen. Aivan vieressä on puutarha palmuineen ja sypressineen ja siinä kalliohauta, ihan niinkuin Johanneksen evankeliumissa kerrotaan: "Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu". Ainakin haudasta sai hyvän käsityksen, minkälainen Jeesuksen hauta on ollut, pienen huoneen kokoinen luola, jossa kivipaasi seinän vieressä viimeisenä leposijana. Tuo tyhjä hauta elävöitti meille pääsiäisaamun

sanomaa. "Jeesus elää, Herrani! Kuolo, minne hirmus jääpi!" kajahti luolan sisällä pienen suomalaisen joukon kiitoksena ylösnousemussanomasta. Haudan edustalla oli juuri vähää aikaisemmin ollut protestanttien jumalanpalvelus ja amerikkalaiset äänilaitteineen pyysivät meitäkin laulamaan mikrofoneinsa. Esitimmekin moniäänisenä: "Ei laulamasta lakkaa mun sielun iloissaan".

Salomon temppelin paikalla on nykyisin upea muhamettilainen pyhäkkö, Omarin moskeija eli Kalliomoskeija. Pääsimmehan mekin sinne, kun maksoimme pääsylipun ja riisuimme kengät jaloistamme. Moskeija on 8-kulmainen, lattia ylt'ympäriinsä kallisarvoisten itämaisten mattojen peittämä ja ikkunat täynnä lasimaalauksia. Aivan sisimpänä, keskellä pyhäkköä oli merkillinen nähtävyys: rosoinen kallionjärkele, kappale Moorian vuorta, jossa on ollut polttouhrialtari. Tempelialueella on toinenkin moskeija: Aksamoskeija. Se on entinen kristillinen kirkko ja sijaitsee muinaisen Salomonin pylväskäytävän paikalla. Sisällä on 7 mahtavaa pylväsriviä. Täällähän Transjordanian kuningasta Abdullahia vaani hänen murhaajansa kuninkaan tullessa pyhäkköön hartaudenharjoitukseen. — Olemme nähneet tempelialueen, sen paikan, joka kautta aikojen on ollut ikäänkuin Juudan kansan sydän. Tänne oli hajallaan asuvien juutalaistenkin katset suunnattuna. Tänne kokoontuttiin suurille juhlille. Tänne Jeesuskin oli vanhempineen juhla joukossa saapunut. Täällä hän oli kaatanut rahanvaihtajain pöydät. Täällä hän oli puhunut Jumalan temppelistä, joka hajoitetaan maahan ja hän on sen kolmessa päivässä rakentava. "Hän puhui ruumiinsa temppelistä." Getsemane, Golgata ja kalliohauta selittävät nyt näitä sanoja.

Tavattoman laajan tempelialueen muurilta näemme nyt vuorostaan Getsemanen ja Öllymäen. Nyt on tämä paikka samoinkuin toisetkin mainitut pyhät paikat vieraan hallussa. Pääsiäisen ansiosta olimme saaneet tulla niitä rajan yli katsomaan.

Helvi Valkonen

Evankeliumi siis tarjotaan kaikille. Kaikki eivät kuitenkaan ota sitä vastaan. Mutta jos uskot, ovat syntisi sinulle anteeksi annetut kaikki järjestään, kuolema otettu pois, helvetti voitettu, ja taivas on sinun. Tämän kaiken evankeliumi sinulle lahjoittaa yhdellä kertaa.

Martti Luther.

GOLGATAN KUMMULLA

*Ylhäällä kummulla Golgatan
minä astelen yksin
soran ja kivien päällä
ja kuulen mykkien kivien huutavan:
"Mies syytön on kärsinyt täällä."*

*Ylhäällä kummulla Golgatan
on kukkia paljon,
ne kukkivat punaista verta.
Tulikielin ne kuiskivat verestä Puhtahan,
mi täällä on vuotanut kerta.*

*Ylhäällä kummulla Golgatan
verikukkien kesken
minä kuljen syntini nähden.
Pyhän kärsijän puolehen kyynelin katsahdan:
"Minun tähteni — syllisen tähden."*

Hilja Hahti (Valittuja runoja).

Pitkäperjantaina.

Se on täytetty, se on täytetty! Golgatan raadeltu mies
Niin huusi jo kuolevin huulin. Se on täytetty!
Poikki on orjuuden ies; Sen riemun mä ristiltä kuulin.
On voittanut sankari Juudan.

Rukoilkaamme Jumalaa, ettei hän ottaisi pois Pyhää Henkeänsä, jonka kasteessa antoi, vaan avaisi yhä enemmän ymmärryksemme vastaanottamaan tätä kallista sanomaa ja sen uskolla omistamaan. Aivan omaa ansiotamme ja pyhyttämme katselematta, koska Jeesus ristiltä huusi: "Se on täytetty". Syntivelkamme on maksettu ja Jumalan viha

lepytetty. Tämän teki Jeesus Kristus pitkäperjantaina. Maa järisi, kalliot halkesivat ja aurinko pimeni. Nämä todistivat Jeesuksen Jumalan Pojaksi.

Meidän syntiemme tähden Jeesus huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Jumalan vanhurskaan vihan kohtaamana Jeesus näin tuli syntiseksi, juuri sinun ja minun tähteni.

Älkäämme vain epäuskolla tätä Jeesuksen kärsimystä sivuuttako. Iloitkaamme ja kiittäkäämme, kun saa aivan mitättömänä mennä kaikkein pyhimpään, sillä Jeesuksen kuolemassaan vanhan liiton esirippu repesi kah-tia.

Kenellä Jeesus ei ole omakohtaisena Vapahtajana, sitä ei Jumala tunne omaksi lapsekseen viimeisenä päivänä.

S. R. H.

Vanhurskauttamisemme tähden.

Eräs raamatunlause, joka tuli suomenkielisessä raamatussa oikaistuksi, kun se viimeksi käännettiin, oli roomalaiskirjeen 4. luvun viimeinen jae:

"Joka on annettu alttiiksi meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden."

Ennen luettiin jakeen jälkiosa näin: "herätetty meidän vanhurskauttamisemme".

Vaikka alkukielessä molemmissa lauseosissa on sama syytä, aihetta merkitsevä apusana "tähden", tämä vanha käänнос piti yllä ilmeistä ristiriitaista käsitystä. Sen mukaan syntiemme tähden tapahtui Vapahtajamme alttiiksiantaminen kärsimykseen ja kuolemaan, mutta hänen ylösnousemisensa sitä varten, että tulisimme vanhurskaiksi. Jos tämä olisi totta, olisi lauseen alkuosassakin käännettävä: "Annettiin alttiiksi, jotta tulisimme syntisiksi", mikä taas on sula mahdottomuus.

Tapahtunut oikaisu on jatkuvasti huomattava ja varteenotettava totuus, oikein pelastuksemme kulmakiviä.

Eikö totta? Aivan samoin kuin syntimme olivat kiinnittämässä Jeesuksen ristille, aivan samoin tuossa ristissä tapahtunut vanhurskauttaminen ikäänkuin ajoi hänet haudasta. Ylösnousemus todella varmisti meidän lunastuksemme, oli taivaan kirkasvärinen sinetti maailman vanhurskauttamiselle Golgatan voitossa?

Sillä sitähän syntiensä vuoksi todella ahtaalle joutunut jatkuvasti joutuu pohdiskelemaan, että olinko minä todella mukana koko ihmiskunnan armo tuomiossa suurena sovintopäivänä. Ja jos olinkin, oliko myös tuo "kuolemansyn-

tini", joka niin usein nostaa päänsä synkkien muistojeni joukossa ja huutaa vain kadotusta? Hukkuiko sekin Jeesuksen veren virtaan?

Kyllä hukkui, kyllä senkin yli anteeksiantamisen ja unohduksen verho laskeutui. Sillä ellei niin olisi ollut, olisi Jeesus vielä haudassaan. Meillä ei olisi milloinkaan ollut pääsiäistä ja sen riemusanomaa: "Voittaja elää".

Mutta nyt jos voimme Jeesuksen haudalla käymisen tuloksena varmistautua siitä, että avoin hauta on totuus, saamme myös varmistautua tunnetun pääsiäishymnin totuudesta: "Hän ylösnousi! Ne terveiset myös meille enkeli kantaa. Et synneissäs ole enää, et! Sen lohdun raamattu antaa". Tai: "On velkakirja nyt voimaton: Jo risti sen yli tehty on, Kun Kristus nousi, näin voitti."

Kaksi amerikkalaista oppinutta, jotka olivat päättäneet työskennellä Jeesuksen ylösnousemisen kumoamiseksi, yhtyivät noiden vuosien jälkeen yksimielisinä yhdestä asiasta: Tämä ylösnousemus on kieltämätön tosiasia? Järkisytkin puhuvat sen puolesta puhumattakaan Raamatun ja Kristinuskon valtavista todistuksista.

Vasta Ylösnousemuksen totuuden valossa loistaa risti Golgatalla vastustamattomalla kirkkaudella. Siellä tapahtui maailman tuomio, mutta samalla vapauttava armahdus. Ja se on totisesti täytetty! Ei sitä tehdä, se on jo tehty! Meillä on kallio, joka kestää. Sinun ja minun tarvitsee vain antaa Pyhän Hengen viedä meidät omakohtaisesti sillä kalliolla lepäämään myöskin uskon lujassa luottamuksessa, koska jo kasteessa olemme sille toisten toimesta lasketut. Ja silloin lähdemme kokemaan sitä

Rakkaat toveriliittolaiset.

Sapporo 19. 4. 54.

Toivotan teille rauhaa ja iloa Vapah-tajassamme Jeesuksessa!

On kulunut pitkä aika siitä, kun vii-meksi teille kirjoitin. Välillä on ollut pitkä, kylmä talvi. Talvi täällä Sappo-rossa oli aivan erilainen kuin Tokiossa, jossa ei paljon talvea tiennyt olevan-kaan. Täällä oli lunta ja pakkasta. Lun-ta enemmän kuin Suomessa, pakkasta vähemmän. Mutta nyt on talvi takana päin. Lumi on sulanut, paitsi korkeilta vuorilta. Ikkunastani näkyvän vuoren laki on vielä aivan luminen. Pihassa taas ruoho on jo aivan vihreää ja siree-nit näyttävät siltä kuin niihin tulisi lehdet aivan tuossa paikassa. Krookuk-set jo kukkivat. Kevään tulo on aina yhtä ihanaa ja ihmeellistä.

Mitäkö sitten olen koko talven puu-hannut. Olen opetellut olemaan lasten-tarhan johtajattarena ja opiskellut ja-paninkieltä. Tällä kertaa on lastentar-hatyö eniten sydäntäni lähellä.

Kevätalvi on lastentarhassa ollut kii-reistä aikaa. Eniten tietysti opettajalla.

Täällä Japanissa kun alkaa kouluissa ja lastentarhoissa uusi lukuvuosi huhti-kuun alussa. Maaliskuussa oli lastentar-han päättäjät. Kahden ja puolen vii-ikon loman jälkeen alkoi sitten uusi lu-kuvuosi. Päättäjisiin ja alkajaisiin lii-tyi niin monenlaista puuhaa. Minunkin oli pidettävä päättäjäsissä ja alkajaisis-sa ja uusien lasten äitien kokouksessa puhe. Niissä olikin kova työ. En näes hallitse vielä tätä japaninkieltä kovin hyvin.

Päättäjäisten jälkeen läksimme kaikki

---

ylösnuousemuksen voimaa ja Kristuksen kärsimyksien osallisuutta, josta Paavali niin mielellään näkyy puhuvan. Kiitos, Herra, pääsiäisen voitonsanomasta!

Kristian Tammi o.

opettajat ja minä kolmen päivän mat-kalle kuumille lähteille. Se oli todella virkistysmatka.

Ellen oli ensimmäinen pääsiäispäivä. Kirkossa oli juhlia koko päivän. Aamulla oli pyhäkoululaisten jumalanpalvelus. Lapsia oli n. 350—400. Lattiatkin oli täynnä istumassa. Aikuisten jumalan-palveluksen yhteydessä kastettiin kolme henkeä.

Muistattehan rukouksissanne näitä japanilaisia kristittyjä, lastentarhan työtä ja meitä heikkoja lähettejä.

Teitä kaikkia sydämellisesti tervehtien

Kaisu Piirainen

Rovasti Rapeli kertoo

Sanansaattajan matkakuvauksessaan juhlahetkestä, joka vietettiin Sapporon lastentarhan salissa, senjälkeen kun kirkossa oli ensin ollut kastetilaisuus, jossa hän oli saanut kastaa uusia jäse-niä kristillisen seurakunnan yhteyteen: ”Yhteisesti veisatun virren jälkeen seurakunnan puheenjohtaja Matsumoto toivotti minut englannin kielisellä pu-heella tervetulleeksi. Hän kiitti Suomen lähetystä siitä arvokkaasta työstä, jota se on tehnyt Japanissa ja erityisesti Sapporossa. Lämpimin sanoin hän kiitti myöskin saarnasta. Vielä hän kohdisti sanansa Kaisu Piiraiselle, joka oli tullut nyt tänne alkamaan työtänsä. Puhuja sanoi, että seurakuntalaiset tahtovat pyytää Jumalalta voimia siihen työhön, jota Kaisu Piirainen tulee suoritta-maan. Lopuksi hän puhui myöskin niille, jotka oli juuri kasteen kautta otettu seurakunnan yhteyteen.

Vastasin puheeseen kertoillen Suo-mesta lähetysystävien terveisiä sekä työstämme Japanin-lähetyksen hyväksi. Kaisu Piirainen puhui japanin kielellä ja kuulijat olivat ihastuneita. Pari kas-tetuista kertoili niistä tunnelmista, joita heillä oli tällä hetkellä. He sanoi-vat muistavansa tämän päivän kautta koko elämänsä. He puhuivat uskonsa heikkoudesta ja pyysivät seurakunnan esirukouksia.”

Opiston työkausi päättyi.

Luonnon alkaessa herätä aavistelemaan kevättä ja kesää tapahtuu opistoelämässäkkin merkittävä vaihe. On edessä opiston talvikauden loppuminen ja opistossa talvensa viettäneiden nuorten siirtyminen opistokodin suojasta "ulos elämään".

Tänä keväänä 2. 5. oli opistolla XIII:n vuosikurssin päättäjäisjuhla. Vieraita saapui jo vappuillaksi, jolloin vietimme ensin muutamia hetkiä Kohtavaaran laella laulaen ja ihaillen yli Pielisen avautuvaa kaunista näköalaa. Sieltä siirryttiin sitten opiston ruokasaliin teelle ja illanviettoon vapaan sanan merkeissä. Aluksi laulettiin Siionin Kanteleen laulun 567 jälkeen puhui johtaja aiheenaan Ps. 119: 89, 90 Jumalan sanasta elämän ilon kirkastajasta, jota ei kukista arvaamattomatkaan kohtalot. Muita puheenvuoroja käyttivät lähtevät opistolaiset ja entisten opistolaisten puolesta puhui Sakari Pennanen. Illan lopuksi kuuntelimme magnetofonista rovasti Rapelin puheen aiheesta: "Jumala on voimallinen, Hän ei halveksi ketään".

Sunnuntaipäivän juhlallisuuDET alkoivat jumalanpalveluksella klo 10, jossa saarnan piti pastori Kalevi Penttinen.

Päiväjuhla alkoi klo 12.30 virrellä 476, jonka jälkeen johtaja Salomaa puhui. Sitten saatiin kuulla opistolaisten kuoron esittävän laulut: Loista kevätaurinko, Riemulaulut ja Mun käten yhteen liitä. Opistolainen Maire Sormunen piti esitelmän aiheesta: "Maalta muutto kaupunkiin", tuoden julki ne monet pettymykset ja varjopuolet, joita nuoriso joutuu kokemaan lähtiessään kaupunkiin ensimmäin onneaan. Esitelmän lopussa hän korosti niitä monia hyviä puolia, jotka puhuvat maaseutuolojen puolesta. Musiikkikerho esitti psalmin 8 ja hengellisen laulun: Myrsky-yö merellä. Kansanedustaja Arvi Ikonen puhui kosketellen kysymystä keväästä uskon ja toivon aikana. Hän esitti myös opettajille kiitokset johtokunnan puolesta uskollisesta ja siunausrikkaasta työstä, toivoen samalla, että he jaksaisivat hoitaa edelleenkin tätä vaativaa tehtäväänsä. Puheen jälkeen esiintyi tirehtööri Pellikan johdolla Nurmeksen kirkkokuoro laulaen laulut: Jeesu aarteheini, Rauhan annan ja Ah, Jeesu armahin. Entinen opistolainen Oili Poikonen puhui ihmiselämän syvimmästä tarkoituksesta, joka toteutuu vain Kristuksen yh-

teydessä. Hän puhui myös rohkaisevia sanoja opistosta lähtevälle joukolle. Vielä puhuivat päiväjuhlassa pastori Penttinen ja johtaja Salomaa.

Välilajalla saimme nauttia keittiön maukkaita antimia ja katsella kolmessa eri paikassa opistolaisten valmistamia kauniita käsitöitä.

Iltajuhla aloitettiin klo 18. Ensimmäisen puheen piti lehtori Wahl lähtökohdanaan Jes. 46: 13 todeten puheessaan m.m., että taivas on lähellä nuoria opistoaikana. Rouva Vaalgamaa esitti kauniisti laulut: Aurinko armas, Kädet ja Kanteleeni. Kirkkoherra Koivisto aloitti puheensa kuullun laulun johdosta sanoen m.m., että aina, kun kuulee tuon laulun, tulee entistä ikävämpi taivaskotiin. Sitten hän jatkoi Joh. 17: 21 johdolla todeten m.m., että elämä on ainaista jäähyväisten jättämistä, mutta me olemme kuitenkin kiinni yhdessä rungossa. Kunpa meillä olisikin entistä enemmän ikävä taivaaseen, sillä me olemme Kristuksessa yhtä. Veikko Kukkonen luki entisen opistolaisen Irma Nevalaisen lähettämän kirjetervehdyksen. Sitten opistolaiset esittivät kuorolausuntana sikermän Lauri Saalastin runoja, jonka jälkeen rovasti Tammio puhui muistellen juuri äkkiä taivaskotiin kutsuttua ystäväämme, toimitusjohtaja Eemil Uosukaista.

Lyhyen välilajan jälkeen esitti opistolaisten kuoro laulut: Oi Jeesuksen, Herra suo mun kanteloni ja Mun käten yhteen liitä. Pastori Vaalgamaa puhui vielä ottaen aiheekseen salin seinää koristavan muratin, joka kiemurteli erilaisin mielenkiintoisin kuvioin krusifiksin ympärillä. Hän sovellutti uskonelämäämme havainnollisesti köynnöksen oksien erilaiseen suhtautumiseen ristiinnaulittuun nähden.

Iltajuhla päätettiin yhteisesti Siionin Kanteleen lauluun 8. "Mua uskon tiellä pidä loppuun asti, suo, että lähden täältä autuaasti! Kun maailma mulle sijaa täällä ei suo, niin taivaan rauhaan täältä lapses tuo!"

A n n e l i S i l v e n n o i n e n

Japanin lähetys- ja evankeliumijuhlia vietetään Ilomantsin kirkolla heinäkuun 3—4 pnä. Puhujina rov. Kr. Tammio, rov. L. Hyvärinen, past. A. Koljonen, läh.saarn. V. Piirainen, saarnaaja A. Ranninen, siht. V. Muttonen ja O. Vornanen.

”Emme lähde samanlaisina kuin tulimme.”

Veijo Kettunen

Vuodenaikojen muuttuminen meillä täällä pohjoisessa on ihmeellinen luonnon tosiasia. Kaikkia vuodenaikoja ihaillaan ja ylistetään, niihin liittyvien erikoisuuksiensa vuoksi. Mutta kevät on kuitenkin sellainen aika, jolloin valkeus voittaa pimeyden.

Tämä kevät on varmaan monelle meistä hyvinkin merkityksellinen. Luonnossa on havaittavissa selviä merkkejä siitä, että talven selkä on taitettu. Tämä talvena se on meidän opistolaisten kohdalta taittunut ehkä liiankin nopeasti. Sitä ei ole oikein tullut huomautuksikaan, että tämänkin talven täytyy loppua ennen uuden ruohon kasvamista. Se todistaa sitä, että opisto on voinut tarjota viihtyisän kodin, josta kaikille on jäävä ihanat muistot.

Myös meidän sisäisessä elämässämme on havaittavissa jonkinlaisia kevään merkkejä. Tunnen ainakin omalta kohdaltani, että pimeyden valta on murrettu. Tunnen voivani paremmin kuin koskaan aikaisemmin hiljentyä kuulemaan Jumalan sanan totuuksia. Raamatussa löytyy yhä useammin sellaisia paikkoja, jotka puhuttelevat juuri minua. Näin Jumalan armotyö on alkanut puhjeta kukkaan.

Siitä syystä tämä kevät on aivan erikoisesti merkittävä minun elämän historiaani.

Niin on pimeyden valta voitettu ja palkintona ei ole kulta, vaan ikikirkkaus, jonka loistoa ei voida arvioida. Toivoisin, että kaikki saisivat tuntea jotakin tämän kaltaista kevään tuoksua.

Veikko Kukkonen

Jokainen nuori ihminen toivoo elämältä jotakin, mutta saakin siltä jotakin muuta, jota ei ole toivonut. Näin epävarmaa ei kuitenkaan ole opistotalven suhteen.

Syyslukukausi meni niin äärettömän pian, etten saanut varsinaista asian sisältöä ymmärretyksi. Mitä erilaisimpia asioita silloinkin jo opin jollakin tapaa ymmärtämään. Mutta tärkein asia mi-

nulle on selvinnyt aivan viime aikoina. Ennen tänne opistolle tuloani en tällaisesta elämästä tiennyt mitään. Jos silloin joskus yritinkin, vei kaikki mahdollisuudet silloiset toverit ja muut ympäristötekijät. Nyt täällä on minulle josakin määrin raamatun, siis Jumalan sanan kautta valjennut eräänlainen ”uusi maailma”. Tämä seikka on ollut omiansa muuttamaan minun katsantokantaani elämästä. Tämä elämä, jota opistotalvi on saanut antaa, on valoisaa, jota ei arkiset huoletkaan niin helposti muserra.

Täällä saatu uusi tapa arvostaa asioita, on saanut myös ihanteet korkeammalle ja parempaan päin, sellaisiksi, että niissä piilee todellisia elämänarvoja.

Aune Kotovuori

Muistellessani kulunutta talvea täällä, sen vaiherikkaita aikoja, täyttää kiitollisuus mieleni. Ehkä se jossakin muualla olisi tullut väärinkäytettyä tämäkin aika. Uskon, että täällä jokainen on saanut sellaista, mitä ei ole ennen ollut, emme lähde samanlaisina kuin tulimme.

Muistan, kun tulin joululomalta, niin autonkuljettaja, kun tiesi, että menen opistoon, sanoi: ”Hyvähän se muuten olisi olla uskovaishena, kun ei vain olisi liikaa.” Ei kai milloinkaan voi olla liikaa uskovaishena.

Ajattelin kauan tuota autonkuljettajan sanaa, kävi jollakin tavalla pahasti kun hän sanoi niin. Pelottaa erota täältä, mitä siellä kotona ja kylällä sanotaan, ehkä he sanovat samaa.

Mutta sanokoot mitä tahansa, olen iloinen, että olen yhden lyhyen ajan elämästäni saanut olla täällä, missä Jumalaa ja hänen sanaansa pidetään elämän tärkeimpinä asioina.

Helka Väyrynen

Opistoaajan ensimmäinen viikko tuntui pitkältä, koska kaikki oli tuntematonta ja outoa. Tunnilla istuminen tuntui suorastaan tukalalta, ajatukset harhailivat monessa asiassa. Raamatun lu-

kukin esim. tuntui sellaiselta mitättömältä. Kun katselin ympärilläni, näin, että toisetkaan eivät lukeneet, eivät katsooneet kirjaankaan, minä ajattelin, eihän minunkaan tarvitse lukea, katselin vain ulos ja ympärilläni. Mutta vähitellen aloin kuitenkin yhä enemmän ja enemmän syventyä joka-aamuiseen lukukappaleeseen. Nyt voin sanoa, että siihen syventymällä löytää melkein joka aamu itseään puhuttelevan kohdan. Sen avulla voi jokainen itseään kasvattaa sekä opettaa ja seurauksena on varmasti suunta parempaan päin.

Anja Martikainen

Tiedämmehän, että hangen alla nukkuu kevät — — —. Jospa tämä opistotalvi olisi saanut olla meille niin siunauksellinen, että elämäämme olisi tullut Jeesus Kristus. Silloin sydämemme jää sulaisi ja sinne tulisi todellinen kevät ja kylvetty siemen tuottaisi hedelmää. Kun täältä lähdemme, alkaa kesä puhjeta kukoistukseensa, niin toivottavasti tapahtuu silloin myöskin meidän elämässämme. — Toivon, etten enää seuraavia elämäni vuosia vaeltaisi laumaimhisenä maailman mielen mukaan.

Maire Sormunen

Olen saanut oppia täällä paljon kaikkea uutta. Kun saa enemmän tietoja ja taitoja, tekee paljon innokkaammin kaikkea työtä. Olen joutunut harkitsemaan ja päättämään itse asioistani. Ei ole voinut aina kysyä äidiltä neuvoa joka asiassa. Vastuuntunto on kasvanut — —

Pääsiäislomalle lähtiessä vasta huomasi sen, että opistotalvi on auttamattomasti lopussa. Kevätlukukausi on kuin varkain soljunut käsieni välistä. Oi, kuinka saan kiittää tästä talvesta Jumalaa. Mitä olisi elämäni ollut ilman tätä. Olin aina hiukan vastenmielisesti ajatellut opistoon tuloa. Syksyllä se jälleen tuli mieleeni ja minua rupesi kovasti haluttamaan tänne. Olin käynyt täällä pari kertaa ja nähnyt, kuinka miellyttävää kaikki oli. En koskaan elämässäni ole saanut niin paljon rakkautta ja ymmärtämystä osakseni. Olen aina ollut hyvin itseäni sulkeutunut enkä tyttötovereilleni ole kertonut mitään ajatuksistani ja haaveistani.

Täällä aukeni ihmeellinen maailma eteeni. Luulen, että samanlaisia kokemuksia on monella toverillanikin ollut.

Toivon ja pyydän hartaasti, että se Jumala, joka minut tänne johdatti, johdattaa elämäni eteenkinpäin eikä jätä vaikeuksiin yksin.

Aili Kinnunen

Kevään tulo tietää meille opistolaisille elämämme muistorikkaimman talven, opistotalven päättymistä.

Jokaiselle tulee alakuloinen ilme silmiin, kun puhutaan opistotalven loppumisesta. Kuitenkin varmaan moni lähtee täältä onnellisempaan ja elämän suunta selvempänä kuin tullessa. Näin minä ainakin sanon oman itseni kohdalla. Joskus minä vastustelin, kun äitini puhui minun opistoon lähöstäni. Mutta ollessani kahvilassa työssä jouduin paljon näkemään sellaisia ihmisiä, jotka elämässään ovat vailla pohjaa, joka kestää ja kulkevat varmaa turmiota kohti. Jouduin paljon olemaan yksin ja ajattelemaan omaa suuntaani. Vähitellen rupesi minulla tekemään mieli opistoon. Minä uskon, että Jeesus on kuullut äitini rukoukset ja vetänyt minua tänne. Tullessani opistolle minä todella toivoin, että saisin elämäni sellaisen pohjan, joka kestää läpi elämän.

Täällä ollessani alkoi vähitellen Pyhä Henki kirkastaa Jumalan armoa minullekin ja Jumalan sana on tullut rakkaammaksi päivä päivältä. Olisi todella siunattu asia, jos me aina viihtyisimme Jumalan sanan ääressä ja ottaisimme sitä varastoon, että kiusauksen tullessa meille olisi apua siitä.

MUURLAN OPISTON LEHDESTÄ:

Jumalan käskyjen ehdoton noudattaminen tuo mukanaan siunauksen koteihimme ja työpaikoille. Luulemme usein ikäänkuin oikotietä tavoittavamme ajallisen onnen, mutta petymme. ”Joka tarkkaa Sanaa, hän löytää onnen.” Se löytyy vain kuuliaisuuden tiellä. Kristuksen verellä taivasta varten lunastettuina olemme kutsutut sitä tietä kulkemaan. Sen kutsun saimme jo Pyhässä Kasteessa. Silloin sanottiin: ”Niinkuin Kristuskin herätettiin kuolleista, samoin on teidänkin uudessa elämässä vaeltaminen.” Kun meidät on tälle tielle viety, niin yrittäkäämme sitä kulkea vaikka kontaten.

Joht. Annikki Salo.

Tervehdys Helsingin Ev. Kansankorkeakoulusta.

Tämä tervehdys on osoitettu nimenomaan niille opistolapsille, jotka juuri ovat jättäneet tutun lämpöisen pesän ja jotka nyt askartelevat paljon jatkamiskysymyksen kanssa. Mutta ei tämä perin vaarallista liene sellaisillekaan, jotka eivät enää aio jatkaa opistolinjalla. On niitä yhteyksiä paljon ja täytyy ollakin. Satutaan samoihin juhliin, käydään toisissaan, samaa Kannelta osataan, on talvipäivät, Evankeliumijuhlat kesällä Helsingissä jne. Vieläpä kielirajankin yli on päästy, sillä Vaasan ev. opisto keväisellä retkellä kävi ainakin Loimaalla, Muurlassa ja meidän koulullamme. Eikä siinä ero tuntunut, kun yhteislaulujakin löytyi vaikka kuinka paljon.

Ettäkö kansankorkeakoulu on mahdollottoman kova koulu? Kyllä se aherrusta vaatii ja tiettyä opiskeluharrastusta, mutta yleensä se luontuu onnelliseen päätökseen. Viiden vuoden aikana ohjelma on vakiintunut pääpiirteissään, joten entisiltä voi tiedustella melko tarkkaan koulusta. Mutta eräitä asioita olisi hyvä muistaa. On sitä parempi, mitä aikaisemmin hakee. Syytä on myös hieinan verestä esim. kieliopin kohdalta tietojaan.

Koulumme vuosikertomus sisältää paljon tarpeellisia tietoja, mutta mieli tekee väläyttää vähäsen koulumme työskentelyä kevätkauden parin viimeisen viikon varrelta.

Työkausi päättyi 8. 5., jolloin oli koulun oma juhla todistuksen- ja sormuksenjakoineen. Se ON SUURI JUHLA sellaiselle, joka koko talven on ahertanut aivan tietyn päämäärän saavuttamiseksi. Mutta tänä keväänä ensi kertaa järjestettiin tilaisuus suorittaa keskikoulun kurssi sellaisissa aineissa, joissa talven mittaan vaadittava oppimäärä tuli läpikäydyksi. Siten äidinkielessä 16, laskennossa 10 ja historiassa 9 oppilasta sai koulun todistuksen lisäksi muitakin "arvopapereita".

Viimeinen työviikko koulussamme muodostui suureksi juhla-ajaksi vierailujen takia. Vierailu on ymmärrettävä kahdessa merkityksessä: itse kävimme ja taas meitä muistettiin. Emme unohda prof. Vuorisen luentoja luomistapahtu-

masta, jossa ristiriita Raamatun ja tieteen käsityksen välillä väistyi, sillä kaikki, mitä on ja tulee, alkaen valon olemassaolosta ja maailmankaikkeuden lukemattomista kappaleista, noudattaa Luojan viisasta ja kaikenkäsittävää suunnitelmaa. Toht. Ulvisen opastuksella tutkimme perunaa. Kumma laboratorio tuo perunanmukula: Osa sellaista, mihin ei pysty etevin kemisti: valmistaa tärkkelystä vedestä ja hiilihappokaasusta. Sopii kyllä nostaa sille hattua! Lepakko puolestaan on tuntenut kaiku-luotauksen jo tuhansia vuosia, vaikka ihminen "keksi" sen vasta viimeisissä sodissa. Tervapääskysistä kuulimme sel- laista, että ne huonon sään aikana len-

Kirjastossa työskennellään.

*Opintopiirissä
pidetään juuri
esitelmää.*

tävät Saksaan asti syömään, koska täältä ruoka loppuu, eikä paasto käy laatuun viikkomäärin. Sensijaan poikaset nukkuvat horroksessa odotusajan lan-nistumatta lainkaan vanhempien pit-kästä poissaolosta. Saimme "IHMEELLE" uutta sisältöä: luomakunta on sitä täyn-nä. Ja sittenkin yhdyimme luennoitsijan tunnustukseen: Suurin ihme on se, että syntinen ihminen on Jumalan lapsi!

Raamattu sanoo, että Herra on ihme-teltävä pyhissään. Jumalan sormi näkyi selvää selvemmin Martti Lutherin elä-mässä. Wormsin valtiopäivät ja niillä keskeisenä esiintynyt uskonpuhdistaja oli prof. Pinomaan luennon aiheena. Asiatietouden lisäksi sisältyi esitykseen

uskoa vahvistava puoli: Jos Herra on puolellamme, kuka voi meitä vastaan olla.

Lähtökuopista on hyvä pyrähtää liik-keelle. Nuori uskovainen tarvitsee val-mennusta tiedollisessa ja yhteiskunnal-lisessa suhteessa. Siinä kansankorkea-koulut kansanopistoon liittyen haluavat nuoria auttaa. Mutta pohja ja perustus on tärkein: Ilman uskon pohjaa kau-neinkin rakennus sortuu. "Nuorukaiset väsyvät ja nääntyvät, mutta jotka Her-raa odottavat, ne saavat uuden voiman."
Sisaropiston terveisin

Anna Koskiniemi

Talkoopäivä opistolla

on jo useana vuonna seurannut juhan-nusta. Silloin ovat kaikki ne, joilla on ollut siihen mahdollisuuksia, yhtenä joukkona käyneet väellä ja voimalla rikkaruohoihin kasvimailla, tai muihin ajankohtaisiin raivauksiin. Sitä toivom-me nytkin, sillä näin voi jokainen toi-mia opiston hyväksi.

Toivotaan myöskin, että jokainen ju-hannusjuhliille tullessaan toisi senverran kuin voi — matonkuteita. Vaikka kukin toisi edes kilon verran, merkitsisi se jo paljon, kun ruvetaan kutomaan mattoja opistokodin kaunistukseksi, etenkin op-pilashuoneita ajatellen.

Helsingin matkalle

lähtö tapahtuu sitten todennäköisim-min sunnuntaina 27. 6. ja paluu 3. 7. Uusien rautatieaikataulujen ilmestyessä kesäkuun alussa voidaan laatia tarkka matkaohjelma, mutta nyt jo voidaan kertoa, että menomatkaa on ajateltu siten, että Pieksämäellä pysähdytään tutustumaan Sisälähetysseuran laitok-siin, ja sieltä matka jatkuisi Jyväskylän ja Tampereen kautta Helsinkiin. Jos tarjoutuu sopivasti mahdollisuuksia, voi-daan näissä kaupungeissa vähän aikaa pysähtyäkin. Ainakin Tampere saattaisi olla mielenkiintoinen monelle. Tarkem-min tiedetään kuitenkin ohjelmasta ju-hannuksena.

On myöskin suunniteltu retkeilyvau-

Autuaat

Ps. 84.

*Ne ihmiset ovat autuaat,
joilla mielessään pyhät matkat on.
He käyvät kyynelten laaksohon
ja muuttavat lähteiden maaksi sen.
Syyssade peittää sen siunaten.
Ovat matkalla Siioniin.*

*Ne ihmiset ovat autuaat,
joilla voimansa Sinussa Herra on.
Ei ole taistonsa toivoton.
He kulkevat voimasta voimahan.
He astuvat eteen Jumalan.
He saapuvat Siioniin.*

*Ne ihmiset ovat autuaat,
jotka huoneessa Herran asustaa.
Iät kiittää he Jumalan Karitsaa. —
Tuhat päivää muualla unohtaa,
ken huoneessaan päivän asua saa.
Oi, autuutta Siionin!*

*Ne ihmiset ovat autuaat,
joilla Jumala kilpi ja aurinko on.
Hän kunnian antaa ja armon.
Ei hyvyttään niiltä Hän kiellä,
jotka taivaltaa tahtonsa tiellä.
On autuas, Herraan ken turvaa!*

Oili Poikonen.

Olemme kaikki matkamiehiä.

Yllättäen kutsuttiin opiston ystäväpiiristä Taivaan Kotiin toimitusjohtaja Eemil Uosukainen. Olimme juuri laulutunnilla, kun saimme viestin järkyttävästä onnettomuudesta, joka siellä Pielifen jäällä, aivan Lieksan rannassa oli tapahtunut. Iäisyys kosketti meitä. Olisimmeko me valmiit, nyt heti! Sanomaton kaipaus täytti samalla mielen, sillä olimme yht'äkkiä opiston väkenä tulleet paljon köyhemmiksi.

Muistimme johtaja Uosukaisen opiston juhlista. Kuinka paljon hänen puheenvuoronsa kykenivätään antamaan! Väliön vaikutelma oli, että asia, josta hän puhui, oli vallannut hänen sydämensä: Jeesuksen Kristuksen rakkaus ja Hänen sovitustyönsä. Herkästi nousi kyynel puhujan silmäkulmaan. Itse Sairalan evankelisen kansanopiston käyneenä oli hän kuin samaa opistojoukkoa löytäen ihmeellisesti sanat, jotka menivät suoraan oppilaitten sydämiin. Kaikki tunsimme saaneemme elävän kosketuksen. Hän oli ystävämme.

Mutta hänen matkansa oli määrää päättyä. Hän oli varmaan jo kypsää viljaa korjattavaksi Taivaan aittoihin. Siunaamistilaisuus Lieksan kirkossa 4. 5. oli kokonaisuudessaan kuin valtava saarna siitä, mitä merkitsee Jumalalle pyhitetty elämäntyö. Ei ihminen, vaan Jumala sai kunnian. Jeesuksen todistajana oleminen kannattaa sittenkin. Kun ihminen lähtee täältä, jää jällelle niitä, jotka kiittävät Jumalaa siitä elämästä. Jo sen lyhyen ajan johdosta, jonka me saimme pitää toimitusjohtaja Eemil Uosukaista lähellämme, on meillä syytä olla kiitollisia Jumalalle.

Hän oli kristitty liikemies ja juuri sel-

nun tilaamista seurueen käyttöön. Silloin palvelisi vaunu myöskin majapaikkana koko retken ajan. Lisämaksu henkeä kohti on siinä 60: — vuorokaudelta. Matkalle lähtevien olisi kuitenkin matkalippujen hankkimisen vuoksi lä-

hetettävä kesäkuun 20 päivään mennessä sitovat ilmoittautumisensa sekä 1.700 mk opiston johtajalle. Mukaan matkalle on hyvä varata ainakin huopa sekä evästä, muistiinpanovälineet ja Virsikirja & Siionin Kannel.

Raamatunlukuohjelmamme.

KESÄKUUSSA

Kirjeestä roomalaisille:

15. Tervehdysanat, 1: 1—7.
16. Miksi Paavali halusi päästä Roomaan, 1: 8—15.
17. Evankeliumin kunnia ja voima, 1: 16—17. Voima, koska siinä ilmoitetaan Jumalan vanhurskaus, uskosta tuleva ja uskottavaksi annettu (vrt 3: 21—26).
18. Kaikki pakanat synnin alla, 1: 18—32.
19. Kaikki lain rikkojat syyllisiä Jumalan edessä, 2: 1—16.
20. — juutalaisetkin, 2: 17—29.
21. Vastaväitteitä, jotka kumotaan, 3: 1—8.
22. Kaikki syyllisiä Jumalan edessä, 3: 9—20.
23. Vanhurskaus, joka on tullut lunastuksen kautta, 3: 21—31.
24. Aabraham ja Daavid todistajina siitä pelastuksesta, joka tulee uskosta, 4: 1—13.
25. Jumalan lupaus ja ihmisen usko sulkevat ansion pois, 4: 13—25.
26. Uskon seuraukset, 5: 1—11.
27. Ensimmäinen ja toinen Aadam ja heidän perintönsä. Kumpiko hallitsee sinua? 5: 12—21.
28. Kasteessa saatu armo voimana syntiä vastaan, 6: 1—7.
29. Kuolema synnille ja elämä Jumalalle, suuri evankeliumin kautta tullut vapautus, 6: 8—14.
30. Kenen palvelijaksi annat itsesi? 6: 15—23.

HEINÄKUUSSA

1. Laista vapautetut saavat antautua Vapauttajalleen, 7: 1—6.
2. Elämä lain alla hirvittävää orjuutta. Lihan ja hengen riita jää ratkaisemattomaksi lain alla. Vain Kristuksessa pelastuksen toivo, 7: 7—25.
3. Kaikki muuttuu eläväksi, kun sydän avautuu Jeesukselle. Vapautuminen synnin ja kuoleman laista, 8: 1—9.
4. Onko Kristus sinussa? 8: 10—17.
5. Vapautuksen ikävä ja toivon täytyminen, 8: 18—28.
6. Uskon ylistyslaulu, 8: 28—39.
7. Israelin syrjäyttäminen ja Jumalan sanan luotettavuus, luku 9.
8. Miksi pakanat saivat valon ennen Israelia, 10.
9. Israelin tulevaisuus, 11.
10. Elämä rakkaudessa, 12.
11. Elämä kuuliaisuudessa, 13.
12. Uskossa uudistuneitten suhde heikkouksiin, 14.
13. Elätkö itsellesi mieliksi, vai riennätkö rakkaudessa palvelemaan? 15: 1—13.
14. Henkilökohtaisia loppusanoja, 15: 14—33.
15. Terveisiä, kehoituksia ja tervehdyksiä, 16.

Ensimmäisestä kirjeestä korinttolaisille:

16. Tervehdys ja kiitos, 1: 1—9.
17. Kehoitus yksimielisyyteen, 1: 10—16.
18. Kristuksen risti ja ristin sana, 1: 17—25.
19. Minkälaiset Jumala valitsi, 1: 26—31.
20. Paavalin ohjelma evankelioimistyössä, 2: 1—5.
21. Salaisuutena ollut Jumalan viisaus, 2: 6—16.
22. Lihalliset ja hengelliset, 3: 1—9.
23. Perustus ja rakennus, 3: 10—23.
24. Neuvoja ja varoituksia, 4: 1—21.
25. Kuri käytäntöön kirkossa, 5: 1—13.

laisena kaikkien kunnioituksen ja arvannon kohde. Eräs hänen kausalalaisista ystävästään ja työtovereistaan kertoi kirjeestä, jonka johtaja Uosukainen oli Kausalasta lähtiessään jättänyt jokaiselle liikkeensä henkilökunnan jäsenelle. Siinä hän kirjoittaa m.m.: "Olemme kaikki matkamiehiä ajasta iäisyteen... Olenko enää koskaan tilaisuudessa Teidän esimiehenänne osoittamaan tietä Kristuksen luokse. Tiedän kuitenkin siinä asiassa vastuuni. Haluankin lyhyesti sanoa erään totuuden: Jeesus kuoli sinun puolestasi. Toivon, että nämä neljä sanaa jäisivät viittaukseksi puoleltani iäisyyskysymyksiin, kun ne asiat tulevat kerran kohdalleni." Tämähän oli hänen sydämensä sana meillemme.

Olisimme toivoneet saavamme kauan omistaa sellaisen opistoystävän, kuin oli johtaja Uosukainen. Mutta toisin oli ylhäältäpäin suunniteltu. Hänen muistonsa on meille kallis ja velvoittava.

26. Varoitus käräjäimisestä, 6: 1—11.
27. Ruumis Pyhän Hengen temppeleinä, 6: 12—20.
28. Te olette kalliisti ostetut, älkää olko ihmisten orjia, 7: 1—28.
29. Aika on lyhyt, 7: 29—40.
30. Älköön vapautenne koituko heikoille lankeemiseksi, 8: 1—13.
31. Sisäinen vaatimus julistukseen ja todellinen kilvoittelu, 9.

ELOKUUSSA

1. Kaikki tosin, mutta kuitenkin useimmat! 10.
2. Sääntöjä seurakunnan jäsenille apostolin ajalla, 11: 1—19.
3. Pidätkö Herran pöytää kunniaassa, ymmärrätkö sen siunauksen oikein? 11: 20—34.
4. Kristittyjen yhteys armolahjojen ja tehtävien erilaisuudessa, 12.
5. Rakkauten verraton tie, 13.
6. Kielilläpuhumisesta ja profetoimisesta, 14: 1—25.
7. Jokaisella tulisi olla jotakin annettavana, mutta kaikki tapahtukoon rakkaudessa, rakennukseksi, 14: 26—40.
8. Evankeliumi ja sen perustukset, 15: 1—11.
9. Uskomme ei ole turha, sillä Kristus on noussut kuolleista, 15: 12—28.
10. Älkää eksykö, raitistukaa! 15: 29—34.
11. Ylösnousemuksen ihme, yösnousemus ruumis ja kutsu Herran työhön, 15: 35—58.
12. Valvokaa, pysykää lujina uskossa, 16: 1—24.

Toisesta kirjeestä korinttolaisille:

13. Laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, 1: 1—11.
14. Hyvän omantunnon todistus. Muuttunut matkasuunnitelma, 1: 12—2: 4.
15. Katuva on palautettava uskovaisten yhteyteen, 2: 5—11.
16. Levottomuutta ja lohdutusta, 2: 12—17.
17. Kristuksen kirje ja sen kirjoittajat, 3: 1—6.
18. Uuden liiton viran kirkkaus, 2 Kor. 3: 7—18.
19. Oletko nähnyt ja oletko antautunut? 4: 1—6.
20. Sentähden me emme lannistu, 4: 7—18.
21. Kenelle Kristus on elämä, sille kuolema on voitto, 5: 1—10.

22. Hän uskoi meille sovituksen viran, 5: 11—21.
23. Oletko antautunut Herran työhön? 6: 1—13.
24. Tärkeätä rajankäyntiä, älä jätä linjoja epäselviksi, 6: 14—7: 1.
25. Jumalan mielen mukainen murhe ja lohdutuksen voima, 7: 2—16.
26. Tunnetko antamisen ilon? 8: 1—6.
27. Herralle otollista alttiutta ja innostusta, 8: 7—24.
28. Iloista antajaa Jumala rakastaa, 9.
29. Me voitamme, jos vain te tulette täysin kuuliaisiksi. Herätkäämme tarkkaamaan tätä! 10.
30. Apostolin oikeudet ja kerskaus, 11.
31. Minun armoissani on sinulle kylliksi, 12: 1—10.

SYYSKUUSSA

1. En etsi teidän omaanne, vaan teitä itseänne, 12: 11—21.
2. Koetelkaa itseänne, onko Kristus Teissä, 13.

Kirjeestä galatalaisille:

3. Tervehdys ja nuhteet, 1: 1—12.
4. Paavalin kääntymys, 1: 11—27.
5. Jerusalemin kokous Paavalin näkökulmasta, 2: 1—10.
6. Kuinka perustuksia koeteltiin, ja mikä kestää, 2: 11—21.
7. Aabrahamin siunaus, lain kirous ja lunastus, 3: 1—14.
8. Tekeekö laki Jumalan lupaukset turhiksi? 3: 15—29.
9. Lunastus ja lapseuden Henki, 4: 1—11.
10. Mitä teidän sydämenne puhuu? 4: 12—20.
11. Siinai, vai uusi Jerusalem, orjuusko, vai vapaus? 4: 21—31.
12. Olette vapautteen kutsutut, mutta varokaa, 5: 1—13.
13. Lihan ja Hengen riita, 5: 13—26.
14. Kuormien kantamisesta ja kahdenlaisesta kylvöstä ja niitosta, 6: 1—10.
15. Liikuttava päätös, 6: 11—18.

Kirjeestä filippiläisille:

16. Kiitos ja rukous, 1: 1—11.
17. Taistelujen kautta saavutettu ilo, 1: 12—18.
18. Valoisia tulevaisuusnäkyjä, 1: 19—30.
19. Kristus esikuvana, Vapahtajana ja Herrana, 2: 5—11, vert. 1 Piet. 2: 18—25.

OPISTON KESÄSTÄ

kerrottakoon jotain. Parhaillaan on käynnissä 6-viikkoinen kutomakurssi, samoin 6 viikkoa kestävä ompelukurssi ja siinä rinnalla myöhemmin alkanut 3:n viikon pituinen ompelukurssi. Kaikki nämä käsityökurssit päättyvät juhannukseksi, jolloin on yhteinen näyttely juhlien yhteydessä.

Kesäkuun alussa alkoi oppikoululaisen rippikoululeiri, jolla on 22 osanottajaa. Heidän konfirmaatiojuhlaansa on kesäkuun 10 päivänä. Heti seuraavana päivänä alkaa äitien lomaleiri, päättyen sekini juhannukseksi.

Sunnuntaisin on lähdetty opistolta aina joukolla juhlien pitoon. On vierailtu Valtimolla, Nurmeksen Savikylässä, Mujejärvellä ja Rokelissa, Vuonislahdella ja Kelvällä sekä viimeksi helluntaina Nurmeksen Salmenkylässä ja Kuokkastenkoskella. Paikalliset toveriliittolaiset ovat rientäneet suurin joukoin mukaan. Se on ollut sykähdyttävää, mieleen ovat tulleet psalmin sanat: "Autuaita ovat ne, joilla on mielessänsä pyhät matkat". Retkipäivistämme on jäänyt varmaan mieliin kauan säilyviä kauniita ja valoisia muistoja.

Pyhä juhlahetki vietettiin 4. 6. johtajan kodissa, kun perheen nuorin, Heikki Arvo Samuel Salomaa, otettiin kasteen kautta Jumalan armoliittoon.

-
20. Iloa kuuliaisuuden ja alttiuden tiellä, 2: 12—18.
  21. Henkilökohtaisia tiedonantoja, 2: 19—30.
  22. Hengessä palavan kerskaus, 3: 1—11.
  23. Määrätietoinen kilvoitus, 3: 12—21.
  24. Rohkeutta, iloa ja voimaa, 4: 1—9.
  25. Paimenen iloa laumansa rakkautesta, 4: 10—23.

Kirjeestä kolossalaisille:

26. Tervehdys, kiitos ja rukous, 1: 1—14.
27. Kristuksen ja evankeliumin salaisuus, 1: 14—29.
28. Paavalin suuri kilvoittelu, 2.
29. Uuden elämän kilvoittelu, 3: 1—4: 6.
30. Loppu-tervehdyksiä, 4: 7—18.

Laatinut M. I. Kuusi.

Oli mies, Jumalan lähettämä, hänen nimensä oli Johannes.

Joh. 1: 6.

Johannes Kastaja ei etsinyt uutta syntysanaa sairaalle ajalleen enempiä kirjanoppineitten ja fariseusten oppituu-
tuolien juurelta kuin roomalaisten hallitusmiesten tai kreikkalaisten viisasten ystävyiden kyllästämästä seurapiiristä. Voimansa ja uuden ajan syntysanansa Kastaja ammensi Jumalan ilmoitetusta sanasta, liittyen kiinteästi Vanhan Testamentin profeettoihin. Kansaa eivät lopullisesti pelasta aseet eivätkä voitot vihollisista, vaan yksin mielenmuutos, yksin uusi henki. Huutavan äänenä hän kutsuu kansaansa sisälliseen uudistukseen.

Mutta samalla kun hän parannusta saarnaa, hän on tietoinen rajoituksensa. Hän viittaa toiseen, jolla on korkeampi Jumalan ilmoitus kuin hänellä itsellensä. Hän käsittää, että hänen työnsä on vain heikkoa alkua. Jumalan valtakunta ei ole erämaahan pakenemisessä pois pahasta maailmasta. Se ei ole kamelinkarvaisessa puvussa eikä pidätymisessä säännöllisestä ruuasta ja juomasta. Jumalan valtakunnan henki ei ole askeesin, ei lihan kidutuksen henki. Toisen on tultava, joka tuo iankaikkisen elämän leipää ja uskon voimia ja sovituksen ja rauhan hengen ihmissydamiin, koteihin, yhteiskuntaan ja kansojen välisiin suhteisiin. Toisen on tultava, joka särkee synnin asettamat valheidat ja vihollisuuden Jumalan ja ihmisten väliltä.

Hänen on tultava, joka "kastaa teidät pyhällä Hengellä ja tulella".

E. W. Pakkala: Herran sana.

Oi, kuinka paljon omaa tahtoa se-
kaantuukaan Jumalan valtakunnan työhön, vieläpä rukouksiinkin. Tehdään suunnitelmia, asetetaan ne Jumalan eteen ja sanotaan: "Katso, rakas Herra, tämän minä tahdon tehdä Sinulle. Allekirjoita tämä suunnitelmani". Ei! Anna Jumalan tehdä suunnitelmat ja anna Pyhän Hengen johtaa sinua Jumalan teillä.

G. Steinberger.